

„Det er vistnok, hvad man kalder et Samvittighedsspørgsmål. Til mine Studenter plejer jeg at sige, at jeg endnu ikke i min Praksis har antruffet noget Tilfælde, hvor Virkningen af et Helbredelsesmiddel ikke har kunnet forklares som en helt naturlig Proces. En Spiseskefuld amerikansk Olje f. Eks. virker efter min Mening ganske suverænt. Uberoende af nogen overnaturlig Magts Indgriben“.

Mads Vestrup så over på ham med påtaget Forbavselse. Han formelig måbede. Hvordan? Det kunde dog ikke være oplyste Menneskers alvorlige Mening — sagde han — at et kemisk Præparat, et Rørsammen fra et Apotek ejede nogen Slags livskabende eller opretholdende Magt i s i g s e l v. For det vilde da være at sætte sig på samme lave Standpunkt som Negere og Hottentotter, der tilbad „Ånden“ i et Stykke Træ eller en Kampesten. Så fandt han da mere Fornuft i den middelalderlige Overtro på pulveriserede Helgenben og Kirkebly og hvad det var for andre Vidunderligheder, man dengang tyede til, — ofte jo virkelig med forbavsende Resultater. Men forresten vilde han spørge: hvortil hjalp det at gøre Legemet friskt, dersom Sjælen sygnede hen og Hjertet forhærdedes? Herpå skyldte den moderne „Apotekervidenskab“ endnu Svar.

Blodet var steget Asmus Hagen til Kammen. Han svarede skarpt:

„De synes at have glemt et klassisk Ord, som De dog sikkert har hørt nogle Gange i Deres Skoletid: *Corpore sana, mens sana*. Det Svar, De efterlyser, har De altså fået for længe siden. En sund Sjæl i et sundt Legeme — det har været Lægekunstens Motto fra de ældste Dage“.

På sin uforanderligt sindige, næsten søvnige Måde svarede Mads Vestrup, at det Citat kendte han naturligvis godt. Det var et af disse herre hedenske Vidsomsord, som ikke var andet end en kønt klingende Frase. Fordi en pukkelrygget eller en, hvis halve Ansigt var opædt af Kræft, ikke var legemligt sund, var derfor også hans Sjæl forkrøblet, hans Hjerter urent? Hvem turde påstå det? Så man ikke netop ofte, at et smukt og blomstrende Legeme sørgeligt godt forligedes med et tomt og forfængeligt, ja med et råddent Indre? I det hele vilde han gerne vide, hvordan en Læge, når han ikke følte sig som Guds ydmyge Redskab, fik Mod til at bruge sin Kunst på andre Mennesker. Han handlede jo så rent i Blinde. De